

Mia: Jeg kan huske

Jeg var huske; jeg troede, det var en kvinde, hastigt på vej over dørtrinnet, jakken flaprende sådan på en bøjle i vinden, målrettet, nu allerede inde i mit hus, men det var min jakke derude på bøjlen, og dagen fortsatte, og det samme gjorde hun, ideen om hende, og hun vandrede, næsten løb, ind i mit hus, og stirrede mig op og ned, vurderende, og stod meget tæt på mig, var hun allerede inde?

Hun begyndte omhyggeligt at fjerne de mange lag af tøj, og kravlede ind i mig, som mine børn kravler ind til mig, når jeg har store sweatre på, og i stedet for, som de, at stikke hovedet op af halsåbningen, dukkende hendes op i hulrummet bag mine øjne, og så kiggende hun ud, gennem mit hylster.